

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΑΘΥΡΟΣΤΟΜΙΑ

Η νεαρά κυρία Ναταλία Μιχαήλοβνα, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιστρέψει τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν Γιαάλταν, ἐγευματίζε καὶ μὲ γλῶσσα ἀκούραστη ποῦ ἐπήγαινε σὰν ῥοδάνι διηγεῖτο εἰς τὸν σύζυγόν της τὰ θέλητρά της Κριμαίας. Ὁ σύζυγος, γεμάτος χαράν, ἔβλεπε μὲ ἐκφρασιν κατανύξεως τὸ ἐνθουσιασμένο πρόσωπό της, τὴν ἤκουε καὶ κάπου - κάπου ἔκαμνε καμμίαν ἐρώτησιν...

— Λέγουν, πῶς ἡ ζωὴ ἐκεῖ εἶνε πολὺ ἀκριβή; ἠρώτησε μεταξὺ ἄλλων.

— Πῶς νὰ σοῦ πῶ; Κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶνε ὑπερβολικὰ ὅσα λέγουν διὰ τὴν ἀκρίβεια, φῶς μου. Δὲν εἶνε ὁ διάβολος τόσο μαῦρος, ὅσο τὸν ζωγραφίζουν. Ἐγώ, λόγου χάριν, μὲ τὴν Ἰουλία Πετρόβνα εἶχαμε ἓνα πολὺ ἄνετο, καθὼς πρέπει δωμάτιον γιὰ εἴκοσι ρούβλια τὴν ἡμέρα. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται, φίλε μου, ἀπὸ τὸ νὰ ξέρης νὰ ζῇς. Βέβαια, ἂν θελήσης νὰ κάμης ἐκδρομὰς στὰ βουνά... παραδείγματος χάριν στὸν Ἀῖ Πέτρο... καὶ πάρης ἄλογο, ὁδηγὸ—αἱ! τότε, βέβαια, στοιχίζει ἀκριβά. Ἀχ, τί ἀκριβά, τρομάρα! Μὰ ἔχει, Βάσο μου, ἐκεῖ κατὶ βου-νάαα! Φαντάσου ψηλὰ-ψηλὰ βουνά, χίλιαι φοραὶς ψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία... Ἐπάνω ὁμίχλη, ὁμίχλη, ὁμίχλη... Κάτω κατὶ πελώριες πέτρες, πέτρες, πέτρες... Ἀμ' ἢ κουκουναριές!... Ἀχ, δὲν μπορῶ νὰ τὰ θυμηθῶ!

— Ἀλήθεια... κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου ἐδιάβασα εἰς κάποιαν ἐφημερίδα διὰ τοὺς τατάρους ὁδηγοὺς τῆς Κριμαίας... Τί κακοήθειες!... Μά, εἶνε πραγματικῶς ξεχωριστοὶ ἄνθρωποι;...

Ἡ Ναταλία Μιχαήλοβνα ἀνένευσε μὲ περιφρονητικὸν μορφασμὸν καὶ εἶπε:

— Ἀ! μᾶ! Συνειθισμένοι τάταροι, τίποτε ξεχωριστό... Νὰ σοῦ πῶ καὶ τὴν ἀλήθεια, τοὺς εἶδα μόνον ἀπὸ μακριά, ἔτσι περαστικά... Μοῦ τοὺς ἔδειξαν, μὰ ἐγὼ δὲν ἔδωσα προσοχή. Ἐγώ,

μάτια μου, είχα πάντοτε μιὰ προκατάληψι δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς τσερκέζους, τοὺς γραικοὺς... τοὺς μαύρους!...

— Λέγουν, πῶς εἶνε φοβεροὶ δὸν-ζουάνοι.

— Ἴσως! Ὑπάρχουν αἰσχροὺς γυναῖκες ποὺ...

Ἡ Ναταλία Μιχαήλοβνα αἰφνης ἀνεπήδησεν, ὥς νὰ ἐνθυμήθη καὶ τι τρομερόν· ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα ἔβλεπε τὸν σύζυγόν της μὲ τρομαγμένα μάτια καὶ εἶπε, παρατείνουσα ἑκάστην λέξιν:

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, Βάσο μου, ἔχει καὶ γυναῖκες ἄ-νῆ-θι-κες!

Ἄχ, τί ἀνήθικες! Ὅχι πλέον νὰ πῆς πρόστυχες γυναῖκες, καταλαβαίνεις, τοῦ λαοῦ ἢ τῆς μεσαίας τάξεως; ἀλλὰ ἀριστοκράτιδες, καὶ φουσκωμένες ντι-στε-γκέ-δι-σες! Φρίκη, δὲν ἐπίστευα τὰ μάτια μου! Θὰ πεθάνω καὶ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω! Μπα, νὰ παρεκτρέπωνται σὲ τέτοιο βαθμό, ποῦ... ἄχ, Βάσο μου, δὲν θέλω καὶ νὰ τὰ μελετήσω! Νά, πάρε καὶ αὐτὴ τὴ συνταξειδιώτισσά μου, τὴν Ἰουλία Πετρόβνα... Νᾶχη τέτοιον καλὸν ἄνδρα, δύο παιδιά... νὰ ἀνήκη στὴν καλὴν τάξιν, νὰ κάμνη πάντα τὴν ὁσία Μαρία καὶ—καὶ ἔξαφνα... ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῇς... Αὐτὰ ὅμως, φῶς μου, θὰ μείνουν, βέβαια, *entre vous*... Μοῦ δίδεις τὸν λόγον σου, πῶς δὲν τὰ πῆς κανενός;

— Ὅρίστε τώρα λόγια! Καὶ βέβαια δὲν θὰ τὰ πῶ...

— Λόγον τιμῆς! Κῦτταξε καλά! Σὲ πιστεύω...

Ἡ κυρία ἀπέθεσε τὸ πηροῦνι, ἔδωσεν εἰς τὸ πρόσωπόν της μίαν ἔκφρασιν μυστικότητος καὶ ἐξηκολούθησε σιγανά:

— Φαντάσου καὶ πράγματα... Αὐτὴ ἡ Ἰουλία Πετρόβνα ἀνέβαινε στὸ βουνό... Ὁ καιρὸς ἦταν ὥραϊος! Ἐμπρὸς ἐπήγαινε ἐκεῖνη καβάλλα μὲ τὸν ὀδηγόν της, ὀλίγο πίσω-ἐγώ. Εἴχαμε προχωρήσει τρία-τέσσαρα χιλιόμετρα, ποῦ ἔξαφνα, καταλαβαίνεις, Βάσο μου, ἡ Ἰουλία βάζει μιὰ φωνὴ καὶ πιάνει τὸ στῆθος της. Ὁ τάταρός της τρέχει, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση, διαφορετικὰ θὰ ἔπεφτε κάτω ἀπὸ τὴ σέλα... Ἐγὼ μὲ τὸν ὀδηγό μου τὴν πλησιάζουμε... Τί εἶνε; Τί τρέχει; «ὦχ, φωνάζει, πεθαίνω! Λιγοθυμῶ! Δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω!» Φαντάσου τὴν τρομάρα μου! Πᾶμε λοιπόν, τῆς λέγω, πίσω! «Ὅχι, μοῦ λέγει, Natalie, δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω πίσω! Ἐνα βῆμα ἂν κάνω ἀκόμη, θὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν πόνο! Μ' ἔπιασαν σπασμοί!» Καὶ παρακαλεῖ, ἱκετεύει, δι' ἀγάπην Θεοῦ, ἐμὲ καὶ τὸν Σουλεϊμάνη μου νὰ γυρίσουμε πίσω στὴν πόλιν καὶ νὰ τῆς φέρουμε καὶ στάλες ποῦ τὴν ὠφελοῦν...

— Στάσου... Δὲν σὲ καταλαβαίνω καλά... ἐτραύλισεν ὁ σύζυγος, ξύνων τὸ μέτωπον. Πρὸ ὀλίγου ἔλεγες πῶς αὐτοὺς τοὺς τατάρους τοὺς εἶδες μόνον ἀπὸ μακράν, καὶ τώρα ὁμιλεῖς γιὰ κάποιον Σουλεϊμάνη...

— Ὅρίστεεε!.. ἡῦρες πάλιν πρόφασιν νὰ φιλονεικήσης! εἶπεν ἡ κυρία σκνθρωπάζουσα, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ διόλου. Πῶς δὲν ὑποφέρω αὐταῖς τῆς ὑποψίης! Μὰ δὲν τῆς ὑποφέρω διόλου! Ἀνοησίες καὶ τίποτε περισσότερον!

— Ἐγὼ δὲν φιλονεικῶ, μά... γιατί λὲς ψεύματα; Ἐπήγαινες περίπατον μὲ τοὺς τατάρους, αἱ πάει καλά, ὁ Θεὸς νὰ σὲ συχωρέση, μά... γιατί τὰ στρηφογυρίζεις;

— Χμ!.. Νά, παράξενος ἄνθρωπος! — εἶπε μὲ ταραχὴν ἡ κυρία. Ζουλεύει τὸν Σουλεϊμάνη! Φαντάζομαι πὼς θὰ ἀνέβαινες ἐσὺ τὸ βουνὸ χωρὶς ὁδηγὸ! Φαντάζομαι! Ἀφοῦ δὲν ξεύρεις πὼς ζοῦν στὴν Κριμαία καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνεις, καλλίτερα θὰ κάμης νὰ σιωπᾷς. Μάλιστα, κύριε, νὰ σιωπᾷς! Χωρὶς ὁδηγὸ οὔτε βῆμα δὲν ἔμπορεις νὰ κάμης ἐκεῖ.

— Τί λόγος!

— Σὲ παρακαλῶ ν' ἀφήσης αὐτὰ τὰ ἀνόητα χαμόγελα! Μὴ νομίσης πὼς εἶμαι καμμιὰ Ἰουλία... Δὲν τὴν δικαιολογῶ διόλου, μὰ ἐγὼ... ψίτ! Ἄν δὲν κάμνω τὴν ὁσία, δὲν ἐλησμόνησα ὅμως ἀκόμη καὶ τὸν ἑαυτό μου τόσο. Εἰς ἐμὲ ὁ Σουλεϊμάνης δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ὄρια... ὅ-χι! Ὁ Μαμετκούλ συχνὰ πυκνὰ ἔμενε ἀδιάκοπα εἰς τῆς Ἰουλίας, ἐγὼ ὅμως μόλις ἐκτυποῦσε ἑνδεκα ὥρες, ἀμέσως... «Σουλεϊμάν, μάρς! Πήγαινε!» Καὶ ὁ κουτὸς μου Τάταρος ἔφευγε. Ἦτο, μάτια μου, ἀρνάκι μπροστά μου... Μόλις ἤθελε νὰ πῇ γρῦ γιὰ χρήματα ἢ γιὰ τίποτε ἄλλο, ἀμέσως τοῦ ἐφώναξα: «Πω-ὦς; Τι-ί; Τι-ί;» Καὶ ἀμέσως ἔξάρωνε... Χα-χα-χά... Εἶχε κατὶ μάτια, καταλαβαίνεις, Βάσο μου, μαῦρα, κατὰμαυρα σὰν κάρβουνα, ἓνα μουντράκι τατάρικο, σὰν βλακῶδες, γελοῖο... Ἔτσι τὸν κρατοῦσα ἐγὼ! Μάλιστα! Ἄμ' τί;...

— Φαντάζομαι... ἐμούγκρισεν ὁ σύζυγος, ῥίπτων σφαιριδία ἀπὸ ψωμί.

— Κουταμάρες, Βάσο μου! Ξεύρω δὰ τί σοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ νοῦ! Ξεύρω τί σκέπτεσαι... Σὲ βεβαιώνω ὅμως πὼς ὁ Σουλεϊμάν δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ὄρια οὔτε ἐπηγαίναμε περίπατον. Παραδείγματός χάριν, εἴτε στὸ βουνὸ ἀναβαίναμε καβάλλα, εἴτε στὸν καταρράκτην Οὐ-τζάν-Σοῦ, πάντοτε τοῦ ἔλεγα: «Σουλεϊμάν, ἔρχου ἀπὸ πίσω!» Καὶ ὁ καῦμένος πάντοτε ἤρχετο ἀπὸ πίσω... Καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη... τὰς πλέον περιπαθεῖς στιγμὰς τοῦ ἔλεγα: «Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷς πὼς ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄλλο παρὰ ἓνας τάταρος, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι γυναῖκα πολιτικοῦ συμβούλου!» Χα-χά!...

Ἡ κυρία ἀνεκάγχασεν, ἔπειτα αἰφνιδίως παρετήρησε γύρω καὶ δώσασα εἰς τὸ πρόσωπόν της ἔκφρασιν τρόμου, ἐψιθύρισε:

— Μά, ἡ Ἰουλία! Ἄχ, ἐκείνη ἡ Ἰουλία! Τὸ καταλαβαίνω, Βάσο μου, γιατί νὰ μὴ διασκεδάσῃ κανεῖς, γιατί νὰ μὴν ξεκουρασθῇ λιγάκι ἀπὸ τὴν ματαιότητα τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου κόσμου; Ὅλα ἤμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ κανεῖς... Ὅριστε, διασκεδάσε· κανεῖς δὲ θὰ σὲ κατηγορήσῃ· μά, νὰ παίρνῃς αὐτὰ γιὰ σοβαρὰ, νὰ κάμῃς σκηνές... ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ πῇς, δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου! Φαντάσου, ἐξούλευε! Μὰ δὲν ἦτο ἀνοησία; Μιὰ φορὰ ἐπῆγε σ' αὐτὴν ὁ Μαμετκούλ, ἡ συμπάθειά της... Ἡ Ἰουλία δὲν ἦτο σίτι... Αἶ, τὸν ἐφώναξα νάλθῃ σ' ἐμένα... Ἀρχισαν ἡ ὁμι-

λίες, τὸ ἓνα, τὸ ἄλλο... ξεύρεις, αὐτοὶ εἶνε πολὺ διασκεδαστικοί! Ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε ἐπέρασε ἡ βραδυνά... Ἐξαφνα μπαίνει τρεχάτη ἡ Ἰουλία... Ἀρχίζει, μάτια μου, κι' ἐμένα καὶ τὸν Μαιετκούλ... μᾶς ἔκαμε κᾶτι ἱστορίες... πφ! Τί τὰ θέλεις, Βάσο μου, αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω...

Ὁ Βάσος ἄφησεν ἀναρθρον κραυγὴν, συνωφρυνώθη καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Εὐθύμα τὴν περάσατε ἐκεῖ, νὰ σοῦ πῶ! ἐμουρμούρισε μὲ ἐν μειδίαμα ἀθυμίας.

— Μὰ τί ἀνοη - σίες εἶν' αὐτές! — εἶπε πειραγμένη ἡ Ναταλία Μιχαήλοβνα. Ξεύρω τί σκέπτεσαι! Πάντα τέτοιες βρωμοϊδέες ἔχεις στὸ νοῦ σου! Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, κι' ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ πῶ πλέον τίποτε. Μὰ τίποτε! Νά!

Καὶ ἡ κυρία κατέβασε τὰ χεῖλη της καὶ ἐσιώπησε.

(Ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ)

Κ. Σ. ΚΟΚΟΛΗΣ

Τὸ καπέλλο τῆς Κυρίας καὶ αἱ Ἄλπεις

Ὁ σύζυγος: — Δὲν μοῦ λές, στὴ πίστι σου, μὲ αὐτὸ τὸ καπέλλο ἐτοιμάζεσαι νὰ κάνωμε τὸ ταξίδι τῆς Ἑλβετίας;

Ἡ σύζυγος: — Γιατί;... Δὲν σοῦ ἀρέσει τάχα;

Ὁ σύζυγος: — Μοῦ ἀρέσει... Μὰ ἐγὼ ἐννοῶ νὰ βλέπω καὶ τὰς Ἄλπεις!....